

ophørt. Jeg tør sige, at der neppe er noget Erhverv her i Landet, der som Landbruget og Fiskeriet har lidt økonomiske Tab ved Valutaens bratte Styrning — men det er, som bekendt, ikke disse to Erhverv, der har klaget mest over Valutaens Fald. Men hver Gang der mellem disse Fald i Valutaen var en Stilstand, hver Gang der var nogle Maaneders Ophold, saa Valutaen laa roligt og Prisniveau og Lønningsniveau i Tyskland kunde faa Tid til at følge med Valutaen, har det vist sig, at der kom Købeevne frem. Jeg mindes Sommeren 1921, hvor den tyske Mark laa ret længe omkring 7—8, hvorledes der da igen begyndte at blive Købeevne derne og igen at blive Eksport heroppefra, baade af Landbrugsprodukter og af Fisk. Men saa kom igen det bratte Fald, hvor der kom Misforhold imellem de tyske Prisforhold og den tyske Valuta, og nu er det jo et rent Styrt, saa nu er denne Samhandel praktisk talt ophørt. Men hvorledes har nu vor Handel rent handelspolitisk set forholdt sig overfor Tyskland efter Krigen? Jeg skal der oplyse, at for to Aar siden var Tyskland et lukket Land for os, idet der var Importforbud mod alle de Varer, vi før Krigen solgte til Tyskland, Heste, Kvæg, Kød, Smør, Mælk, alt var der Indførselsforbud imod. Samtidig lagde Tyskland Hindringer i Vejen for Jernbanetransitten til Landene bag Tyskland, først under Henviisning til, at Jernbanemateriellet efter Krigen var utilstrækkeligt, og senere under Paaskud af, at der var en stor Smittefare forbundet med Transitten af Kreaturer; vi havde jo den Gang den store Epidemi af Mund- og Klovesyge. Saadan var Vilkaarene for vor Samhandel med Tyskland for to Aar siden. Hvordan er Forholdet saa i Dag? Ja, det er ganske det modsatte, Tyskland har i Løbet af Aaret 1921 imødekommet de Ønsker, der i saa Henseende er fremsat fra den danske Regering, den tyske Regering har aabnet for Fisk, for Kvæg, for Kød, for Smør og for Mælk. Der er for vort Lands Vedkommende fuldstændig fri Indførsel til Tyskland skønt der ellers i dette Land paa Grund af særlige Omstændigheder er rigeligt med Restriktioner. Kun for Heste har den tyske Regering ment at maatte opretholde Regeringsopkøbet, saa længe de leverer Heste til Ententelandene, men den har ordnet Indkøbene i Overensstemmelse med vore Ønsker og i øvrigt stillet i Udsigt, at Importen af Heste ogsaa snart vil kunne frigives. Med Hensyn til Transitten, som

Tyskland for to Aar siden nægtede, den Transit, der er fuldkommen afgørende for hele vor Eksport Syd paa, har den tyske Regering imødekommet vore Ønsker paa en Maade, som vi i høj Grad maa paa-skønne, idet den har indrettet hurtige Særtog for Kreaturtransport til de Lande, vi staar i Handelsforbindelse med. Hvorledes er alt dette opnaaet? Hvorledes er det sket, at mens vi for to Aar siden kun mødte faste Forbudsmure mod Syd, staar vi nu med fri Udførsel og fri Transit, d. v. s. med Opfyldelse af alle vore Ønsker? Er det ved Benyttelsen af de af det ærede Medlem Hr. Drachmann med Tilslutning af de ærede Medlemmer Hr. Borgbjerg og Hr. Røde saa højt lovpriste Midler? Jeg tør sige nej, det er det absolut ikke. Tværtimod er det min Overbevisning, at hvis vi havde prøvet disse Midler, vilde det Resultat, vi havde opnaaet, ganske sikkert have været et helt andet end det, vi staar med nu. Det, som vi i Forhandlingerne har fremført overfor den tyske Regering, er den simple Sandhed, at vi her i Landet i størst mulig Udstrækning ønsker at genoptage det frie Handelssamkvem med Tyskland. Det er ikke ved at true med Repræssalier, men tværtimod ved at pege paa, hvad der er i begge Landes velforstaede Interesse, at vi fra vor Side har ført Forhandlingerne. Kun een Gang har det opnaaede Resultat været i Fare, og det var nu for nylig, da vi den 4. August imødekom de 3 Partier, som saa længe og vedholdende har krævet Valutaregulering, og gennemførte den baade i Omfang og i Tid begrænsede Regulering af Cigarer og Fodtøj. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Forløbet af denne Sag. Ærede Medlemmer vil vide, at Reguleringen maatte lægges om, saaledes at der nu med alle Partiers Tilslutning er truffet en Ordning, hvorved denne Importregulering, der udløber til den 1. April, har maattet ændres derhen, at den ikke er rettet mod et enkelt Land, og saaledes ikke længere har Karakter af en Valutaregulering, men i den Tid, der er tilbage, vil fungere som en ren og skær Importbegrænsning. Jeg nævner dette, fordi det viser, at dette Forsøg i Retning af aktiv Handelspolitik, rettet mod enkelte Lande, har vist os, at vi straks maatte opgive et saadant Forsøg, endogsaa inden det var ført ud i Virkeligheden. Jeg kan ikke omtale disse Forhold uden at ønske at udtale, at der fra den tyske Regerings Side er vist en Imødekommenhed overfor vore Ønsker og en Forstaaelse af, hvad der er i begge Landes Interesse, som vi